

Единъ брой 2 гроша.

ТУРЦИЯ

Единъ брой 2 гроша.

ВѢСТНИКЪ ЗА ПОЛИТИКА, НАУКА, КНИЖЕВНОСТЬ, ЗЕМЛЕДѢЛІЕ И ТЪРГОВІЯ.

ТУРЦИЯ издѣлува сѣка сѣбота на голѣмъ листъ, и сѣки вторникъ на малѣкъ. Годишната цѣна за въ Имперіята, по царската поща, е 4 бѣли меджидеита; вънъ отъ Имперіята, 5. Спомоществованіята трѣбува да сѣ годишни и прѣдплатени. Писмата за редакціята са надписувать до Г. Н. Генювича, редактора и издателя на вѣстника. Външнѣти постоятели отговарять за вѣстника. Подписката на спомоществованіята става въ Ц/градъ-Бейоглу, Асмадж-Меджидъ № 23.

МИНАЛОТО И БЪДЪЩЕТО.

I.

Въ послѣднитѣ нѣколко години у насъ ся извършва предъ очитѣ ны едно отъ най забѣлжителнитѣ явленія, явленіе — което за мнозина преминува незабѣлжено, тогава когато трябаше да ся обърне върху него най голѣмо вниманіе. Разбирамъ борбата, която ся появила въ печатѣтъ ни, и която е борба не на животъ а на смъртъ. Тая борба, сега за сега са върши между два лагера: отъ еднѣ странѣ всеумъртвяющитѣ лагерь на В. «Право», въ когото ся подвизавать сички литературни инвалиди и бездарности, скитници и канонисти, калугере и външни кореспонденти, съ еднѣ думѣ хора, кои прекарвѣтъ номадски животъ въ литературѣтъ, кои нѣмѣтъ и немогѣтъ да имѣтъ свое убѣжденіе, и на които статіитѣ имѣтъ наркотическо свойство, сирѣчь производѣтъ върху читателѣтъ сѣщото дѣйствіе, което прави и хашаша върху оныя, кои го употребявѣтъ. Инѣкъ неможе и да бѣде. Рыбата ся умирисва отъ главѣтъ: какъвто е редактора, такыва ся и сѣтрудницитѣ му. Редактора на «Право» случайно ся е заѣлъ за днешнитѣ си работа. Той не е повиканъ за публицистѣ, а още по малко за редакторъ на политически вѣстникъ, и отъ това вѣстника му неможе да бѣде другъ освѣнъ какъвто го очъртахме погоре.

Най забѣлжителното у вѣстникъ «Право» е че сичкитѣ му статіи, отъ когото и да сѣ написаны, владѣѣтъ удивително свойство, което бѣва два вида: а) сяка статія човѣкъ може да я чете какъто си ще; отъ долу на горѣ, отъ горѣ на долу, отъ срѣдѣтъ на горѣ и отъ срѣдѣтъ на долу, или пѣкъ на сантрачъ — нищо не губи статіята отъ такова прочитаніе; в) сяка статія опровергава сама себѣ си, и е диаметрално противоположна на другитѣ. Още има и друго: статіитѣ на вѣстникъ «Право» имѣтъ и медицинско свойство, и това трѣба да е, което искупува до нѣидѣ стойността на тоя вѣстникъ.

Нѣ, сѣкы единъ вѣстникъ, какъвто и да бѣде, тряба да има своя физиогномія? Тряба да има свой девизъ, свои начала? — У «Право» не съществува друго, освѣнъ онова, което казахме и по горѣ: всеумъртвяюще начало: туй е физиогноміята му, това е девиза му, туй сѣ началата му. Неможемъ само да си обеснимъ, на кѣкво основаніе този вѣстникъ носи името «Право», та не ся е нарѣкълъ Вавилонія?

«Право» може бы ще ся разсѣрди на тѣя редовце, които сѣ самата истина; не тряба сѣрдене а иска поправление, защото не е частно нѣщо да земашь парѣтъ на хората за вѣтърѣтъ; испѣлни онова, което си обѣщаль. Види ся, че много наши граждане изъ разни градове сѣ разбрали боята

«Право», та отъ това, какъто ся научваме (истина ли е това или не, ний го не потвърждаваме) не искѣтъ вече да си давѣтъ парѣтъ за вѣтрѣ. . . Жално наистена!

Другитѣ лагерь на тая борба е В. «Македонія» (за «Турція» тука нѣма да кажемъ нищо, защото като нашъ вѣстникъ, за него тряба да хортувѣтъ другитѣ: едно само можемъ да кажемъ, то е че «Турція» е бѣла вынагы вярна на прѣдначертаната си программа). Истината изсѣква да кажемъ, че тоя вѣстникъ е единъ отъ добритѣ ни вѣстници, и че нѣговитѣ сѣтрудници сѣ повечето хора учены, честны и добросѣвѣстны. То ся знае че и у «Македонія» ся намирѣтъ някогы прѣкалены работы, нѣ това — знаеме го на вярно — зависи повечето отъ недомаслены дописници, отъ които неможе да ся освободи ни единъ редакторъ.

Днесъ за днесъ, «Право» представлява и ще представлява нашето тъмно и неутешително минало, а «Македонія» — бѣлѣщето нѣако стане по умѣрена. «Право» съ своѣтъ несмысленъ чорбаджилѣкъ, джаснатата ся логика и въртоглавитѣ си статіи, ны ся представя като улятъ мъртвецъ, кого йоще не сѣ го закопали; тогава когато «Македонія» и другитѣ ны вѣстници и списанія сѣ утѣшителното ны бѣлѣще, на небосклонѣтъ, на което, вечно ще грѣѣтъ животворящитѣ лѣчи на реалнитѣ науки. Отъ тука ся види, на стѣрнитѣ на кого отъ двата лагера е народното съчувствіе: то ся знае че това съчувствіе не е отъ стѣрнитѣ на «Право» а отъ стѣрнитѣ на другитѣ вѣстници, — истинитѣ народны рѣководители и възпитатели, кои вынагы сѣ давали на народа здравъ храна.

Кѣкво трѣба да бѣде нашето бѣлѣще, или по право, кѣкво искаме ний за напѣдѣ отъ нашитѣ вѣстници и списанія? — Нищо друго, освѣнъ честность и положительны свѣдѣнія въ рѣководящитѣ имъ статіи. Ний сме бѣдни отъ сѣкѣ странѣ — и морално и материално, а на това причината не е друга, освѣнъ че нѣмаме положителны познанія. Отъ тука излазя, че ний тряба да оставимъ до сегашнитѣ пѣтъ въ образованіето и да заловимъ другъ; кой е този другъ, спасителный за насъ пѣтъ? — то сѣ реалнитѣ науки. Нѣ, защото народѣтъ не съзнава това йоще, то тряба тука народнитѣ ни вѣстници да покажѣтъ този пѣтъ, което става неиначе, освѣнъ съ научѣ критикѣ. А полето е широко! Ний ся хвалимъ ушъ че имаме вече много напечатаны книги, много учебници, а ако ги разгѣдаме критически, то ще намѣримъ че нѣмаме нищо, или ако и да имаме то е твърдѣ малко. Коя е причината на това? Никоя друга, освѣнъ тая; че нѣмаме критика, която е пазачъ на народното ны възпитаніе, а като я нѣма, то помежду ны

сѣ ся выжкнали много самозванны просвѣтители — книжаре, на които единственната цѣль е — да си напѣлнѣтъ джебоветѣ съ народнитѣ потѣ, и намѣсто това да му давѣтъ негодны книги, искованы и преправены съчиненія, които сѣ чиста спекула, дневенъ грабежъ и безобразно подѣграваніе съ народното ны бѣлѣще, както ще го докажимъ на мястото му, и съ надлѣжащѣ фактове.

ЗА ЦИВИЛИЗАЦІЯТА.

VI.

Ако отъ исторіята минимъ на самото естество на двѣти дѣла които сѣставлятъ цивилизаціята, ний ще са отведемъ безъ друго на сѣщото слѣдствіе. Никой нѣма който да не е направилъ върху себѣ си този опитъ. Когато едно нѣравствено измѣненіе става въ човѣкѣтъ, когато той придобива една мысль или една добродѣтель или една способность повече, коя е нуждата която го завладѣва на сѣщитѣ часъ? Тя е нуждата да прокара чувството си въ вѣншніятъ свѣтъ, да осѣществи на вѣнъ мысльта си. Като туку човѣкъ придобіе нѣщо, като туку съществото му земе прѣдъ собствениитѣ му очи едно ново развитіе, една стойность още, тутакси на туй развитіе, на тѣзи нова стойность са привързва, колкото за него, идеята за една мисія. Той са осѣща задѣлженъ и тикнатъ отъ истинкта си, отъ единъ вътрешенъ гласъ, за да разширочи, да завладѣе вѣнъ отъ себе си измѣненіето, улучшеніето което е станало въ него. Голѣмѣти прѣобразователи не сѣ излѣзли отъ друга причина; великитѣ мѣжи които сѣ измѣнили лицето на свѣта слѣдъ като сѣ са имѣнили тѣи сами, не сѣ са бутали, управлявали отъ друго чувство.

Това за измѣненіето което е станало вѣтрѣ въ човѣка; нѣка земемъ другото. Единъ прѣвратъ са испѣлня въ състояніето на обществото; то е по добрѣ узаконено; правата и имотитѣ сѣ расподѣлени по справедливо между лицата; сирѣчь че зрѣлището на свѣта е по чисто, по хубаво; че сношеніята было на правителствата, было на хората помежду имъ е по добро. Е добрѣ! Вѣрвати ли че глѣданіето на туй зрѣлище, че туй улучшеніе на вѣншнѣти работи не дѣйствувѣтъ върху вътрешината на човѣкѣтъ, върху човѣщината? Сичко което са казва за властѣта на примѣрити, навицитѣ, добритѣ образци не е основано върху друго нѣщо ако нѣ върху туй убѣжденіе че едно вѣншно дѣло, добро, разумно, добрѣ узаконено докарва рано или късно, съвършенно или несъвършенно, едно вътрешно дѣло отъ сѣщото естество, отъ сѣщото достоинство, че единъ свѣтъ по добрѣ узаконенъ, единъ свѣтъ по справедливѣ прави саміятъ човѣкъ по справедливѣ, че вътреш-

нината са прѣобразовава отъ вънкашнината, както вънкашнината отъ вътрешнината; че двата елемента на цивилизацията сж тѣсно свързани една съ другія; че въкове, прѣчки отъ сѣкакъвъ видъ могатъ да са хвърлятъ помежду имъ; че възможно е да прѣтърпятъ хиляди прѣобразованія за да са съединятъ една съ другія; нъ че, рано или късно, тѣй са събиратъ пакъ; че този е законътъ на естеството имъ, общото дѣло на исторіята, инстинктивно върваніе на човѣшкіятъ родъ.

Отъ тѣзи дѣй развѣтїа, които съставлятъ дѣлото на цивилизацията, отъ развитіето на обществото изъ една страна и отъ човѣщината изъ друга, кое е цѣльта, кое срѣдството? Да ли сичкіятъ човѣкъ са развива, дарбити му, чувствата му, мислитъ му, сичкото му същество за улущеніето на съществуваніето му върху земята? Или пакъ улущеніето на общественото състояніе, напредъцити на обществото, самото общество не е друго нѣщо освѣнъ зрѣлището, случаятъ или причина за развитіето на лицето? съ една рѣчь обществото да ли е направено за да служи на лицето или лицето за да служи на обществото? Отъ отговорътъ на този въпросъ зависи неизбѣжно въпросътъ да знайми ако сждбата на човѣкътъ е чисто общественна, ако обществото изчерпува и поглъща цѣліятъ човѣкъ или пакъ носи въ него нѣщо чуждо, по горно отъ съществуваніето му върху земята.

Единъ отъ най ученити сѣврѣмненіи мъже Г. Коларъ развърза този въпросъ. Той казва: « Човѣшкити общества са раждатъ, живѣятъ и умиратъ на земята; тука са изпълнени сждбити имъ. . . Нъ тѣ не обематъ сичкія човѣкъ. Слѣдъ като са е задължилъ въ обществото, остава му най благородната частъ отъ него сжщїятъ, тѣзи високи дарби чрезъ които той са въздига до Бога, на единъ бжжщи животъ, на непознати добрини въ единъ невидимъ свѣтъ . . . Нїй, лица отдѣлни и енакви, надарени съ безсмъртіе, нїй имами друга сжда отъ царщинити. »

ЗА ФИЗИЧЕСКОТО ВЪСПИТАНІЕ.

XIX.

Слѣдъ срѣдствата за да възбранимъ злото, най голѣмата грѣжа е да го откриемъ, ако съществува вече. Да са надѣваме да уловимъ виноватиятъ върху дѣлото, и да получимъ отъ него едно искрено признаніе сж твърдѣ рѣдки нѣща. И тѣй нїй трѣбува да са научимъ да познаваме най обыкновеннити знакове на туй зло. Нъ нїй трѣбува да сме благоразумни въ оцѣненїята които правимъ, защото много пжти тѣзи знакове сж лжжливи, и едно бързо обвиненіе произвежда върху невинити сѣрца жалостни дѣйствїя; стъ друга страна, напротивъ, повечето отъ знаковете може да ги нѣма въ случаи дѣто обаче невоинността е изгубена вече.

Нїй намирами въ едно голѣмо число млади момци които иматъ рѣченїятъ порокъ блѣдността на лицето, най много на устнити, едно често и бързо промѣненіе на боята; хлжтнати, исхлжмени, тъмни, силно быти очи; едно разслабеніе въ мускулити на лицето; стѣсненіе когато втрѣнчїями поглѣднати върху тѣхъ; чести пѣпки на носътъ, на челото и по устнити; една лоша мпризма въ устата; едно заспало ходеніе; прималѣнїя когато стоятъ прави

нѣколко врѣме; едно трепереніе и едно бързо умореніе въ ржцѣти; единъ малко твърдъ гласъ; едно изчерпеніе при сѣко услие каквото леке и да е то. Нъ нїй трѣбува да знайми че тѣзи исти знакове са намиратъ и въ млади момци които не сж чисти; които иматъ въшки, наклонности къмъ охтиката; и въ онѣзи които иматъ тѣлото разслабено отъ умственни услия, направени отъ рано. Въ повечето отъ млади момци, които сж въ първїятъ случай, има характеристически знакове които ги нѣма обаче въ тѣзи за които стана приказка: една сѣрдитостъ на характеръ, която произлазя отъ ослабеніето на нервити; силни душевни вълненїя дори и до заплаченїя, безъ особни причини; начумереностъ, страхъ, невнимателностъ съединени съ внѣшнїи плашливи движенїя, безпокойствїе и стенанїе; леснотїя за да са причервяватъ когато са говори за нѣкои работи. Презъ часовети на ученїето, нїй виждами тѣзи дѣца да глѣдятъ постоянно учителътъ и да показватъ едно вниманіе което е само за очи; защото тѣй незнаятъ никоги онова за което става приказка. Нїй забѣлѣзвами още въ тѣхъ едно здраво дѣйствїе отъ развратеното имъ въображеніе, когато четятъ нѣщо което възбужда сластолюбїето; тѣй са стрѣскаютъ отъ сѣко внезапно нѣщо; тѣй иматъ въ нѣкон дни, въ нѣкои часове духътъ си по тежъкъ отъ колкото въ другити; тѣй показватъ горчевина на сѣрце; и характерътъ имъ са разваля, нѣщо което доказватъ отъ желанїето, завистьта, отъ навѣсената вънкашнина и отъ единъ злобенъ духъ. Въ насъ са раждатъ подозрѣнїя, когато виждами единъ младъ момѣкъ да е наклоненъ къмъ осамотенїето, къмъ страненїето отъ веселити удоволствїя и шумливити игри; и да показва една прѣкалена страшливостъ. Сжщити безпокойствїя ставатъ, на една още по голѣма степенъ, когато млади момци стоятъ много врѣме въ тъмни мѣста, въ нуждницити; когато стоятъ неприлично; когато са мържатъ често и люлѣятъ най много краката си; когато турятъ ржцѣти си въ дрѣхити, подъ връхнїи облѣкла, халати, легла отъ пера; когато пшакътъ имъ си измѣня много; и най сетїй когато обичатъ да стоятъ на леглото повече отъ колкото трѣбува за спанїе; и че лѣнността и тжгата са показватъ като туку що станѣтъ отъ сънь.

Въ сѣки случай, и като са повернемъ пакъ върху прѣдпазванїята които трѣбува да са зематъ, нїй ще припоржчимъ още да са възбранава между млади момци отъ сжщїятъ полъ едно твърдѣ тѣсно, твърдѣ тайно сношенїе, нїй можеми да кажемъ страстно: нїй не трѣбува да ги оставями твърдѣ често сами, и да имъ позволявами да са раздѣлятъ отъ другарити си. Нъ върху тѣзи точка благоразумїето е нужно: нїй мислимъ че нѣма нищо за страхуванїе въ едно сношенїе отъ този видъ, ако душата е чиста и характерътъ безъ леке. Ако исками да възбранимъ на млади момци другарството съ прїятелити имъ, нїй ще направимъ злото по голѣмо; защото като имъ дадемъ мисльта за единъ противоестественъ грѣхъ, нїй ще доварамъ тѣмо онова което исками да избегнемъ. Ако голѣмото прїятелство на мнозина отвежда къмъ неприлични мѣста, трѣбува да ги надзиравами строго и да ги раздѣлями; защото явно е тогасъ че има поне единъ виноватъ.

ОТЪ ГДѢ ЗАВИСИ УСПѢХЪТЪ НА НАРОДНЫТЪ ИИ ЧИТАЛИЩА.

Изъ отечеството ни катадневно са основаватъ таквизи полѣзни за народа ни завѣденїя; които, всичкитъ почти работятъ за просвѣщенїето му, безъ никаква разлика на управленїето си. За туй и нїй като сме единъ отъ членовѣтъ на таквизи едно отъ първостепеннитъ читалища, забѣлѣжали сме нѣкой мжнотїи за постиганїето на тѣзи обща цѣль, отъ досегашнѣто управление на тѣзи заведенїя, което и ни е подбудило да земемъ перо въ ржка за да начъртаемъ въ кратко нашитѣ взрѣнїя, въ отношенїе на тѣзи святи за насъ завѣденїя: като изложимъ по напрѣдъ мжнотїитъ, които ся срѣщатъ даже въ всѣко отъ тѣхъ. Прочее всѣкому е извѣстно че тѣй иматъ неограничено число членове, които ги съставляватъ; и всички иматъ равно право въ засѣданїята имъ да гласоподаватъ за сичко което иматъ за прѣдметъ. Доста читалища има вече които да броятъ повѣче отъ петдесетъ или осемдесетъ редовни члена, събрани отъ разнитѣ възрасти на гражданытъ си и съ разни въспитанїя: тѣй да кажемъ; защото, много примѣри ни сж го доказали, и тѣ ся явни: онѣзи които сж изслѣдовали рѣдовно засѣданїята на едно отъ тѣзи завѣденїя иматъ точны познанїя, за това което казахме.

Въ засѣданїе ся събиратъ доста отъ читалищнитъ членове и за разискванїе на нѣщо което ся касае до цѣльта му, было то важно или не изискватъ ся цѣли мѣсици за рѣшаванїето му, поне на думы; нъ за полаганїето му въ дѣйствїе юще нѣколко мѣсица трѣбатъ и то Богъ знае дали ще стане! и за доказателство на това нѣка почитаемитъ читатели разгрѣжатъ на едно кое да е читалище протоколытъ и тѣй ще видятъ че презъ цѣлата година сж ся завършвали петъ или шестъ работи, за които, презъ теченїето на туй врѣме ся ставали и на нѣколко партїи членовѣтъ на това завѣденїе, за до рѣшаванїето на тѣзи нѣща; и то нѣкои отъ тѣхъ положени въ дѣйствїе а другитъ останали да чакатъ второто си дорѣшаванїе или за допжлванїе на протоколытъ сж записани за да не имъ ся развѣватъ празни листовѣтъ, може и за примѣръ на потомцитъ ни и тѣ да зематъ мѣрки! Нїй по-горѣ казахми че за донскарванїето на годината членовѣти имъ ся раздѣлятъ на нѣколко партїи за които сме често чували да имъ ся испѣва вѣчна память; таквизи партїи са раждатъ отъ зломыслието на нѣкой отъ членовѣтъ, които, за да постигнатъ плана си за нѣщо привлїчатъ нѣколко отъ братїята си съ които съдѣйствуватъ за постигнуванїето на цѣльта си и това е което здравомыслящїя не отхвърга. Понеже събранитъ членове на едно отъ тѣзи завѣдїя споредъ назї дѣлятъ ся на три степеня тоестъ на учени въспитани, полуучени невъспитани и неучени, отъ тѣзи вторитъ и послѣднитъ надминуватъ числото на първитъ и тѣй въ познанїето си мжчно ся съгласяватъ въ читалищнитъ дѣла и по тѣзи причина появятъ ся въ несъгласяванїе на нѣщо — партїи за които помѣнахми по горѣ и тѣзи партїи всѣка по свое шенїе иска да наложи мнѣнїето си было то право или не: и тѣй разискуемїятъ прѣдметъ остава днесъ за днесъ утрѣ за утрѣ, до дѣто най сетїй ся пжгубил или рѣши на бѣла книга; и таквизи не-полезни партїи за едно читалище ставатъ

причина за обезсърчаването на мнозина от членовете му и изчезването на ревността им към това заведение, от което е произлязло няколко годишното замисляване на някои от тях, до гдето да се добият съ нови сили за полагането му на нов живот. По тези причини Г-да читалищни братия не си или не могат да намърят ожадемата си храна и един по един липсват за изживяне; че нямат време да слушат партизански прѣвѣи и други безползни нѣща.

Прочее като се яви причината дѣто не се успѣли до сега нашите читалища и на които народът ни държи всекогаш обрнати очите си напразно за да види плода на достойните си младежи които ги съставляват, ний мислимъ че време е вече за да се положи единъ по добъръ рѣдъ на тези заведения, като се прѣобърне досегашното имъ управление по този начинъ; 1-о Отъ многобройните членове на едно читалище, да се избиратъ по вышегласие дванадесѣтъ лица, които да се отличаватъ по способността си отъ другите, и на които да се възложи цѣлото читалищно управление за една година, които да се избиратъ единъ прѣдсѣдатель, касиери, писари, библиотекари сами изъ помежду си. Засѣданията имъ да ставатъ всека седмица, освѣнъ когато не присѣствуватъ половината отъ тяхъ; нъ за по добръ е щото които по разни причини не могатъ да присѣствуватъ на нѣкое засѣданіе да назначаватъ на мѣстото си други нѣкои отъ членовете, който не е отъ числото имъ и съ саморъчната му подписка, да го опълномощаватъ за пълно гласоподаване и всекогашъ да се записватъ читалищните рѣшения дѣла както и сега въ протоколытъ които да сѣдатъ отворени за всички други членове и да се земе по критика всичко онова което не е съобразно съ цѣльта на читалището отъ послѣдните; които, като извикатъ отъ помежду си извънредни засѣдания за разгледаніето му, въ това засѣданіе да не присѣствуватъ освѣнъ назначените лица, послѣ това ако се намѣри по вышегласие нѣщо не съобразно съ цѣльта му да се отхвърга отъ сичките или като е добро, да се остава тъй и то ако надминуватъ вышегласията за него. 2-ро Тѣзи послѣдните да иматъ въ всеки три мѣсяца по едно засѣданіе, въ което да се заплащатъ помощта си и за написването на нѣкой членове; съврѣменно да разгледватъ какво има да се изработили първите на които е възложено читалищното управление, като ги подпомагатъ съ помощта си за постигването на гонимата имъ цѣль. 3-о Слѣдъ истичаніето на годината да става извънредно засѣданіе за всички членове, въ което да се дава отчетъ за читалищните дѣла, които е свършило прѣзъ теченіето на годината тъй също както и да се размышлява за по добриятъ му напредѣкъ, послѣ като се избиратъ и други още 12 лица заедно съ първите да се полагатъ подъ вышегласие сичките наедно и тогазъ които се отъ тяхъ избиратъ да зематъ изново читалищното управление; нъ да нѣматъ право да управляватъ повече отъ три години и по този начинъ ний сички ще имаме да се надѣваме за по добъръ успѣхъ на нашите читалища и което ще възроди желаніе въ всекиго отъ членовете имъ да се трудятъ за улучшеніето имъ. Прочее ний молимъ сичките наши читалища да зематъ подъ внимание това наше мнѣніе. А. Вѣлчевъ.

ИЗВОДИ ОТЪ ДОПИСКИТИ НА "ТУРЦИЯ",

ПИРОТЪ 29 юнія. Като прочиташъ сѣкога вѣстникъти никога не бѣхъ виждалъ нѣкой дописка отъ тоя градъ за каквато и да е работа и мислехъ може да е нѣкое малко сѣнце за това и предъ публиката не сѣ явяватъ; но по случаютези дѣна като ма принуди работата за да отида въ тоя градъ азъ видохъ че билъ единъ много добъръ градъ съсъ 300 и повече села чисто български, въ града вътре има 2 училища съсъ 250 ученика съсъ 4-ма учители, нъ какви учители само колко да не са празни училищата. А пакъ общината за нея хич не питайте и която би община имала нужда отъ уставъ и други уреждания нека са отнесе до пиротската, тука е всичко мевжудъ, тука са общината збира у едно кафене и то отъ едно неопредѣлено число хора за щото е кафене тамо ще чуе човѣкъ най гнусни думи испомежду си да говорятъ а пакъ съгласіе даще господъ. Училищата никои не погледнува и те сѣ на запустѣніе и пошли. Нъ споредъ турската пословица (биръ кervанъ казауъ гарга олдуктанъ сора о кervанъ) Тоя градъ по несъгласіе надминува и най малките села. А пакъ владиката като намерилъ хубаво време (дето казватъ куртъ буланъкъ хаваи северъ) той прѣви едни работи както са научилъ дето гнусъ ма е да ги ция тука. Нъ дано са поправеше и той и общината и да си наредатъ училищата съ по добри учители така и съсъ дѣвическо училище и съсъ читалище за щото това е най големиятъ срамъ на единъ градъ или село. Единъ пътникъ

ГОРНА ОРѢХОВИЦА 5 юлія. На 20 юній са започнахъ испитытъ на учениците отъ двѣтъ учебны заведения мъжко и женско. Въ недѣля послѣ Божественната служба изтечи са доста народъ въ мъжкото училище и преди да започне испитаніето, единъ отъ учениците въ отдѣлния класъ изрече едно твърде трогателно словце върху длжността на родителитъ за да въспигватъ както сыноветъ тъй и дѣщерытъ си въ науката за щото добрата бѣдѣшность зависи отъ просветены и образованы сынове и дѣщери.

Слѣдъ това са започна испитаніето на учениците въ отдѣлния класъ на слѣдующите предмети:

1, Пространенъ катихизисъ; 2, българ. исторія; 3, Всеобща исторія; 4, Бъл. Граматика; 5, География; 6, Аритметика; 7, Естествена исторія; 8, езици Турскы Френскы и Нѣмскы; 9, Красноречіе. Учениците отъ приготвителното училище са испитахъ отъ Законъ Божій, свещ. исторія, Аритметика Численіе и свободенъ прочитъ.

Предметытъ на дѣвиците на които са испитвахъ бѣхъ слѣдующите: Законъ Божій, Българ. граматика, Българ. исторія, Свещенна исторія, Численіе и рѣкодѣле.

Тѣзи годишните испитанія въ градеца ни станяхъ по редовно и успѣхытъ на учениците и отъ двата пола задоволихъ присѣствующите. Но това ми са виде много чудно че классическыя учитель като четеше расписъ на учениците си, кой колко е отсъствувалъ за въ 7 мѣсяцы растоініе, че нѣколко ученицы за въ 7 мѣсяцы отсъствували по 60-70 дѣне и ако въ растоініе на това време е имало и 60-70 празници, ще са кажи че такъвъ ученикъ слѣдувалъ само 70 дѣне, и тогава кой е виноватъ, дѣто такъвъ ученикъ неможилъ да се ползува отъ ученіето си.

Испитаніята траяха отъ 20 до 30 юній, тука не назначавамъ въ кой дѣнь какъвъ предметъ сѣ са испитвали учениците; за щото го виждамъ за излишно.

Въ сряда на 30 юній раздаването на наградите на отличните ученицы и отъ двата пола стана тържественно. Училищните стаи на ново създаното ни учебно заведение едвамъ можихъ да побѣржтъ ревностните и любопытны посетители мъже и жени.

Преди да са започне раздаването на наградите, изрѣкохъ са три слова предъ събранный народъ.

Първо държа скаска классическый учитель Р. М. Радославовъ върху важността на наградите и чрезъ кой начинъ са тѣ добиватъ, и за постепенното развитіе на умствената човѣческа сила чрезъ науката.

Второто слово са изречи отъ Гжа Тинка Стойчева. Съдържаніето на словото ѝ бѣше това за нужността на едно благодѣлно женско дружество въ градеца ни и за неговите свѣти прѣдприятія.

Добрѣ ще направятъ нашите почтенны гражданкы, ако подражають примѣрътъ на своите сестры изъ отечеството ни. Въ такова отношение съ стараніето на това тѣхно женско благотѣлно дружество, ще спомогнатъ много за умственното развитіе на тѣхните дѣщери.

Третото слово са изрече отъ младия наш ревностенъ патриотинъ Г. В. К. Гранчарова като направи сравненіе съ нашите вече застарѣли а отъ модата си почты излѣзлы художества, съ искусните художества на Еропейцы, отъ това извлече заключеніе, като каза най послѣ, че времето вече е дошло, че трѣба да додемъ въ съзнаніе за да пригърнемъ съ ревност науката, за щото безъ нѣкъ много голѣмы злочестини ни очакуватъ, ако искамы де ги избѣгнемъ трѣба да залегнемъ енергически за просвѣщеніето си.

По тозы начинъ са свършихъ испитаніята на учениците тѣзи година въ градеца ни.

ПЛѢВЕНЪ 10 юлія. Въ брой 24-ий на "Македонія" подъ заглавіе П ж т у в а н і я, една дописка описва подробно нѣщата, които не сѣ станали въ градътъ ни. Тия нѣщата като извѣстни на правителството, както и да е, полека лѣка щятъ сѣ оправятъ. Колкото съчувствуваме на дописника за изложението на работитѣ или на тоя който го е диктовалъ, толко отъ другъ странъ се докачама отъ пристрастното перо на диктователя, който е излѣзалъ извънъ кръга въ изложението си. И то гдето докача лично нѣкое си лице, именно Г-нъ Теодоръ Вацовъ, за нѣго тия нѣщата сѣ всевънъ лѣжливи и гнусни за слушане; за щото Г-нъ Т. Вацовъ е познатъ на всички ни както и на самыя дописникъ, но сега гдето нашия лукавъ дописникъ говори за нѣкой нѣщата, то е проклѣтътъ негова завистъ която е искони. За жалость, тоя нашъ младъ дракчакъ е лишентъ отъ способностъ, нѣможемъ да му спомогнемъ друго, освѣнъ да го посвѣтуваме да не става мекеро на всякого, за щото като младъ, искамы да бѣде той самостоятеленъ и опитенъ въ всичките работы, за щото таквыя дописки не го прѣпорчатъ освѣнъ за едно не способно и вѣтреничево същество, и дори орѣдіе на Г-на прасолдѣца Маринчо Петровъ чорбаджия на когото е много мѣчно, че нѣвозможа да сполучи цѣлѣтъ си, сирѣчь да испълни мисіята си, като превлича народа къмъ Г-на М. Петрова за да го доятъ като овца. О! колко сѣ сладки прасегатъ и свѣтляти 20 франги и прочіити.

О! колко е жално да глѣдамъ таквыя млади момци които прѣдъ хората говорятъ за успѣха и за просвѣщеніето на народа, а пакъ да ставатъ превържени и мекерата на такъвъ лошъ скотъ, и да сѣ впуцатъ въ нѣговите лоши обичай на косто нему е най превъсходно, любимо, да лѣжатъ клѣтите села дѣбичени и дѣсичени, да сѣ дигатъ противъ Г. Т. Вацовъ, човѣкъ добръ и честенъ който е заслужилъ въ градъ ни, и познатъ на нашите граждани. Т. Вацовъ нѣма нужда да отъ чужди ниви, та да грабе съ сила отъ дѣбичени и дѣсевичени нивите имъ безъ правда.

За Г-нъ Т. Вацовъ гдето са напада, и че не защищавалъ и не помагалъ на хората, то за него Г-нъ дописникъ са разгивилъ много, че не му помогналъ да си отърве воденичката нѣ что да сторѣ Г-нъ Т. Вацовъ, когато притѣжатели на воденицата е совсемъ некаждѣренъ момакъ за нищо и съ други думи да рѣчемъ, дюнданъ хаберъ юктуръ; но само и само сѣ гордѣе съ контрукъ си. Казва пословицата "отхрани куче да талѣй." Туй е то злочастіи нашъ дописникъ. Г-нъ Т. Вацовъ са е намиралъ на сичките добри работы; той е човѣкъ българинъ родолюбивъ, почтенъ, и по възможности доброжелатель, а това на сичките граждани е извѣстно, той е работилъ твърде добре относително до училищата ни; той ничто на родно не е развалялъ; по тези добри нѣгови качества той упражнява едно вліаніе въ града ни, за косто прѣвѣрженици на чорбаджи М. Петровъ нѣмогатъ да търнатъ. И поисквахъ чрезъ печата да го нападатъ безмысленно. Нѣка Плевненската община и сичките граждани сѣдатъ за нападеніята възъ Г-на Т. Вацова което имъ е най драго.

ЛОВИЧЪ 25 юнія. На дѣла Ловчу като му предложилъ съборътъ за епархія Софія, че като му сѣ Софіяните (види сѣ) неотговорили пріетъ ли е или не, а той тутакси обнародва въ Вѣст. "Македонія" двѣ свидѣтельства отъ Ловичъ и Орхането, които му служили и за възвращеніето му на Ловчанската епархія.

Сѣшна работа. Ловчанете сѣ казали еднѣжъ за винаги че не е Н. П. за Ловичъ веке, но спо-

рѣдъ новиятъ законъ (Бъл. Уставъ) тѣ когото щѣтъ ще си избѣжатъ. Онези свидѣтелства контракти ли ся та толкова упованіе на тѣхъ имъ? па и контракти да бѣха биле, когато единъ чулъкъ ся поврѣща отъ думѣтъ си споредъ нѣкакви си причини, то ся разумѣва че причинитъ оправятъ всичко, та, заради туй Дѣдо Ловчу не му трѣбува да пиши на писарѣтъ си да тегли тогосъ и оногосъ на Честното Правителство; защото е за Н. П. срамота таквизи глупости да прави, и да ся давосватъ—за нищо и никакво съсъ черковнитъ ны епитропи.

Слава Богу, мислимъ че сме ся отарвали отъ грѣската патрикана па то сме биле измамени! още сме си биле въ тинята! «Такъвъ пастырѣ ни прилича да татри хората по конака.»

Зная че сте добъръ и ще напишите съсъ силѣтъ на тискалицѣтъ, което съсъ съ перо написалъ за да чуе свѣтътъ. Единъ чулъкъ.

ТРѢВНА. Една дописка отъ този градъ ни извѣстѣва че на 27 юнія, Омеръ Февзи паша, главенъ управителъ на Туна Вилаетъ, посѣтилъ Трѣвна и пригледалъ рѣдницити отъ каменни вѣглища които са открити въ околностити на този градецъ, тѣй както и шосето което са прави и което трѣбува да свърже единъ денъ Дунавскіятъ Вилаетъ съ Едиренскіятъ Вилаетъ. Трѣвненци направили едно горѣщо и симпатическо прѣмѣние на Омеръ Февзи паша. Н. Прѣвсходителство прѣлѣзъ нѣкои отъ първенцити и священникити отъ този градецъ, распиталъ ги за поминѣтъ и нуждити имъ и увѣрилъ ги въ сѣщото врѣме че ще даде потребити заповѣди што захванатото шосе, което занимава сичкити жители отъ околността да са искара до есенъ. Дописникѣтъ ни свѣршѣва като са надѣва че туй обѣщаніе на Валията че са тури въ дѣйствиѣ колкото е възможно по-скоро; защото, притуря той, сичкіятъ поминѣкъ на околнити жители почива върху шосето което са е захванало и което шосе само ще може да даде животъ и движеніе на мѣстнити произведенія като имъ отвори исходи въ Цариградъ и по други мѣста на Турція. Колкото за насъ, ний вѣрѣвали че надѣждити на Трѣвненци не ще останѣтъ суетни.

СЛОВО приказано отъ Г-жица Елена Златанова при испитаніето на ученицити отъ дѣвическото училище въ Плевенъ:
Чадолюбиви родители и достопочтенни Господа,

Днѣсъ е вече послѣдніятъ денъ въ който сте са събрали синѣ за да видите успѣхити въ наукити ни, които сме слѣдували цѣла една година, но незная дали останѣте благодарни отъ насъ или не. Заради това съ особно удоволствіе азъ ся считамъ за честита, като излизамъ прѣдъ васъ отъ страна на всички мои съученици за да по благодарѣ, на нашити родолюбиви благодѣтели, и вамъ достопочитаемо училищно настоятелство, за вашити неуморими и непрестанни трудове които сте полагали за нашето образование. Зачото ако и да имаме наистина родители, които трѣбаше да ни настояватъ на това свѣто дѣло, изучаваніето и просветеніето на своитъ чада, но повечето отъ тѣхъ като останали въ невѣжество по причина на тогавашнити обстоятелства и като немощаха да познаятъ каква полза произлиза отъ учението, тѣ никакъ не обръщали вниманіето си върху науката която слѣдуваме въ училището. Но при всичко това никой не може да обвѣни тѣхъ, защото тѣ не сѣ виновни но злочестната сѣдбина на нашиятъ милъ народъ, който до скоро е билъ потъпканъ отъ тѣжкото иго на грѣкоманити.

Обаче утѣшяваме са като си умяваме съ признателно сърце че тѣй да рѣчемъ вмѣсто тѣхъ имаме други втори родители, тѣ са нашата родолюбива и достопочитаема черковна община, която съ честити си посѣщенія насърчаваше ни съ отечестволубивити и съ умнити свои наставленія и свѣсти, повече и повече распалваше ни къмъ учението, съ изряднити свои поущренія и ни преготовяваше да станемъ съ врѣме достойни дѣщери на Българскіятъ народъ и добри майки.

За сичко това ний като неможемъ да останемъ равнодушни къмъ тѣзи ваши поущренія, осыщаме себе задѣжени да ви изразиме голѣмата си благодарностъ поне съ нѣколко думи само молиме, ви покорно имайте сѣщото великодушно снисхождение къмъ васъ, които до сега въ отношеніе на недостатѣцити ни сѣ са сръщали. Вѣрѣвайте ни, че можатъ други и по краснорѣчиво да ви искажатъ миссията си, нѣ стрували са, че никой не ще е

въ състояніе да осѣти толкъсь джабока въ сърцето си признателностъ съединена съ радостъ отъ колкото ний къмъ своити уважаеми благодѣтели.

Мислимъ още да ви по благодаримъ за тѣзи награди съ похвалити си листове които ни са даватъ като знакъ и похвалъ на успѣхити ни; тѣ же ни напомнятъ сѣкоги нашити млади години въ училището. А къмъ вази Господжи учителки които сте полагали голѣми трудове и неуморими старанія и попеченія за нашето изучаваніе, ний имаме крайно да ви признателствуваме.

Освѣтъ това бѣдете снисходителни и великодушни да ни опростите за сичко което сме ви досадили съ повѣденіето си или дѣто сме ви разгнѣвѣвали по нѣкой пѣтъ съ неспаяніето на уроцити си. Наконецъ нѣка са помолимъ на Прѣблагаго Бога. Прѣдвечній Боже създателю нашъ, Ти свѣтъ истинний просвѣщавай всякого чловѣка, Ти погледни съ милостивото си око на насъ смиренити твои раби и укрѣпи нашего царя Султанъ Абдулъ Азисъ на държавіи му прѣстолъ, койго е покровителъ на наукитъ, подайму миръ, любовь и сѣгласіе между гражданѣтъ ни за прѣусиѣваніе въ добри дѣла, подкрѣпи училищното настоятелство въ стараніето му, и улѣснявай трудноститъ му за достигваніе на общѣтъ цѣлъ. Ти дѣто си пратилъ свѣтаго твоего духа, всити Апостоли отъ прости рибари направилъ си ги премудри учители, проводи и намъ сила и помощъ отъ свѣтаго твоего жилища, както да можемъ удобно да продължаваме нашето поприще въ слава и честь на прѣсвѣтото твое име.

СЪБРАНИЕ НА ЗАКОНИТИ НА ТУРСКОТО ЦАРСТВО.

Тѣзи дни излѣзе едно обѣвленіе за напечатваніе въ едно тѣло на сичкити закони, уставы, високи заповѣди и наставленія които служатъ за управление на турското царство въ гражданско, административно и сѣдебно отношеніе.

Този сборникъ на турскити закони и нареди че са издаде на български отъ Г. Христа С. Арнаудова съ помощта и сѣдѣйствието на много наши учени и опитни мъже.

Този трудъ е най важніятъ и най полезніятъ отъ трудовети съ които сме са занимавали отъ тридесетъ години насамъ, и колкото за насъ, ний неможемъ освѣтъ да похвалимъ този нашъ съотечественикъ за туй негово благородно и патриотическо прѣдприятіе.

Односително до прѣводѣтъ на дѣлотъ, ний можемъ да кажемъ че языкѣтъ койгоса е употребилъ въ този прѣводъ е доста чистъ и ясенъ.

Бесспорно е че тѣзи книга е необходима за сичкити класове на обществото ни, защото да познава човѣкъ законити на мѣстото въ което живѣе, то ще рѣче да знае да си приготѣва благосъстояніето. И наистина какъ може единъ гражданинъ, единъ търговецъ, единъ земледѣлецъ да брани своити интереси и свободности, ако не проумѣва законити на страната си.

И защо да не го исповѣдаме? Много неправди и злоупотребленія не са поправятъ, и причината на тѣзи непоправленія сѣ самити жители които не сѣ кѣждри да ги излагѣтъ законно дѣто трѣба.

Отъ друга страна, кой не знае че много наши сѣдници изъ областити, оп лишени на познанія на законити, сѣ принудени да погаждѣтъ тѣзи които отивѣтъ по сѣдъ.

Ако законити са знааха отъ едната и другата страна, първата щѣше да настоява за приспособеніето на тѣзи закони и втората за точното имъ изпълненіе.

Ний ще прибавимъ още тука че ний живѣимъ днѣсъ на една епоха въ която трѣбува да смѣтаме върху познаніето на законити, защото отъ сега сичко ще са върши и постѣпува споредъ законити. Хатѣрѣтъ и «арката» сѣ празни думи за нагрѣдъ.

Подъ тѣзи точка на зрѣніе, дѣлото, на Г. Хр. С. Арнаудова заслужа насърченіята на сичкити разбрани Българи и ний са надѣвали че то ще намѣри едно симпатическо прѣмѣние въ тѣзи послѣднити.

ПОЛИТИЧЕСКО ПРИГЛѢДВАНІЕ.

ФРАНЦИЯ. Око ностити на Парижъ ще са освободѣтъ скоро отъ пруското заниманіе: едно голѣмо количество вагони са върнахъ. На 26 (н.) са заплатилъ миліар-

да на когото срокѣтъ ся опрѣдѣли за свѣршваніето на годината. Испитѣтъ който са направилъ отъ народното събрание потвѣрдилъ значителни злоупотребленія въ провизити презъ обсадата на парижъ.

РУМѢНІЯ. Една криза е която виси тука. Князь Карлъ не е расположенъ да подпиши погодата за желѣзнити пѣтища. Министрити заплашѣтъ да дадѣтъ сички оставката си, ако постоянствува да отказѣва. И ако князѣтъ сръщне нѣкои мъжнотии за да състави единъ новъ кабинетъ, той ще са откаже отъ тронѣтъ.

ДРУЖЕСТВО НА ТРАМВАИТИ ВЪ ЦАРИГРАДЪ.

ИЗВѢСТІЕ.

Извѣстѣва са на публиката че Трамваити ще захванѣтъ да работѣтъ върху линіята отъ Азапъ-Капія до Бешикташъ на 19/31 юлія 1871, слѣдъ обрѣдѣтъ на освѣщеніето имъ.

Първиятъ вагонъ (кола) ще трѣгнува сѣки денъ отъ Бешикташъ на 6 часа и 30 минути сутринѣта по европейски (които отговарѣтъ на 11 часа и 10 минути по турски), а послѣдніятъ вагонъ ще трѣгнува отъ Азапъ-Капія на 7 часа и 20 минути по европейски (които отговарѣтъ на 12 часа по турски.)

Отиваніята ще ставѣтъ на сѣки 20 минути отъ Азапъ-Капія и Бешикташъ.

Тарифа на линіята отъ Азапъ-Капія до Бешикташъ.

		мѣста	
Отъ Азапъ-Капія до Кабаташъ ...	Отдѣленія на возеніе	Първо	Второ
		40 пар.	20 пар.
Отъ Кабаташъ до Бешикташъ ...			
Отъ Азапъ-капія до Бешикташъ ... цѣло возеніе		80 „	40 „

Господа пѣтницити са умоляватъ да искѣтъ отъ кондукторити единъ билетъ за мѣсто сръшу плащаніето на возеніето и да държатъ този билетъ въ нужно врѣме на расположеніето на пригледницити и началницити на станціята на линіята додѣто са свѣрше возеніето.

Пакетити които тежатъ до 10 оки или които сѣ тѣрдѣ голѣми ще са отказѣватъ.

ВАЖНО ИЗВѢСТІЕ. Понеже тѣзи дни ни станахъ нужди 7 броя отъ 1-вата година на «Турція» сирѣчь брой 40, 41, 42, 43, 44, 45 и 46, ний молимъ тѣзи отъ добрити си спомоществователи които бы имали горѣ-показанити бройове или само брой 41, 42, 43 и 44 да ни ги испратѣтъ съ първа поща. Ний са общѣвали да имъ ги върнимъ слѣдъ два мѣсеца най много. Ний са общѣвали още) да) подаримъ на лицето което бы ни испроводило или прѣдставило рѣченити бройове, двѣ годишни теченія отъ вѣстникъ «Турція.»

ОСМАНСКИТЪ ЗАКОНЫ.

Или пѣлно събрание на османскитъ закони, Уставы, Высоки заповѣди и наставленія на Османската Имперія.

Преводъ отъ Турски на Български.

Първо издание.

Отъ Хр. С. Арнаудова.

Печатаніето ще почне въ началото на идущаго септемврія.

Цѣлото имъ тѣло ще състави около 80 печатны колы въ осмакъ.

Щомъ ся отпечатѣтъ 6 колы, ще ся подвѣрѣватъ на книжѣ и раздаватъ на спомоществователитъ.

Цѣната на всякъ книжѣ отъ по 6 колы е по 8 гроша чисти пары, платени когато ся предаде книжката.

Имената на спомоществователитъ ся прѣмѣятъ тука при издателя въ Галата, у Санджакіиъ Леблебѣджи сукакъ № 8; и при редакціиъ на Българскитъ вѣстници «Турція» и «Правъ», сѣщо и при Читалището, по вѣнъ же при всичкитъ Господа до които сѣ проводени обявленіята и при читалищата.

РЕДОВНА ПРИТУРКА НА В. "ТУРЦИЯ", отъ брой 22-рий.

Продава са по 20 пари.

Цариградъ, Юлія 20 1871.

ДРУЖЕСТВО НА ТРАМВАИТИ ВЪ ЦАРИГРАДЪ.

ИЗВѢСТІЕ.

Извѣстява са на публиката че Трамваи ще захвантъ да работятъ върху линіята отъ Азапъ-Капія до Бешикташъ на 19/31 юлія 1871, слѣлъ обрядтъ на освѣщеніето имъ.

Първиятъ вагонъ (кола) ще тръгнува съки день отъ Бешикташъ на 6 часа и 30 минути сутриньта по европейски (които отговарятъ на 11 часа и 10 минути по турски), а послѣдніятъ вагонъ ще тръгнува отъ Азапъ-Капія на 7 часа и 20 минути по европейски (които отговарятъ на 12 часа по турски.)

Отиваніята ще ставятъ на съки 20 минути отъ Азапъ-Капія и Бешикташъ.

Тарифа на линіята отъ Азапъ-Капія до Бешикташъ.

		мѣста	
		Първо	Второ
Отъ Азапъ-Капія до Кабаташъ ...	Отдѣленія на возеніе	40 пар.	20 пар.
Отъ Кабаташъ до Бешикташъ ...			
Отъ Азапъ-капія до Бешикташъ ...	цѣло возеніе	80 „	40 „

Господа пѣтници са умоляватъ да искатъ отъ кондукторити единъ билетъ за мѣсто срѣщу плащаніето на возеніето и да държатъ този билетъ въ нужно врѣме на расположеніето на пригледниците и началниците на станціята на линіята додѣто са свърше возеніето.

Пакетити които тежатъ до 10 оки или които сж твърдѣ голѣми ще са отказватъ.

Г. Стане Уваліевъ, родомъ Калоферецъ, благоволѣ да подари 10 турски лири на Българското Благодѣтелно Братство «Просвѣщеніе.» Ето единъ примѣръ който заслужва да са подражае отъ сичкити Българи които желаятъ народніятъ ни напредѣкъ.

— Миналіятъ понедѣльникъ, Великіятъ Визиръ прѣ сичкити послѣнници на чуждити сили.

— Генералъ Игнатіевъ тръгна миналіятъ вторникъ за Петербургъ заедно съ съпругата си.

— Султана благоволѣ да подари на двама отъ лекарити на Аали паша, на едина една табакера отъ 1,000 лири на другиятъ 1,000 лири.

— Шестъ вапора съ войска тръгнахъ тѣзи седмица за Албанія дѣто станали нѣкакви смѣщенія.

— Дядо Оджакъ не мѣжнува. Въ една нова статія отъ три колони, той са мѣчи да докаже че былъ едно врѣме воловарче въ Българія и че сега той станалъ правовѣдецъ въ Руссія. Понеже имаме намѣреніе да туримъ на мѣсто,

както трѣбува, извѣтреліятъ мозѣкъ на този мѣжъ, ній ще го чакаме да свърше: Наша длѣжностъ е да блѣсками таквись мнимоспособности съ сичката енергія на душата си. Колкото за сега ній ще са ограничимъ да кажемъ че ако сичкити адвокати които излизатъ отъ рускити правовѣдни факултети сж таквись блѣгачи както дядо Оджакъ, това ни дава една твърдѣ блѣдна идея за тѣзи високи училища въ Руссія. Нѣ не сж кривѣ рускити факултети които сж устроени тѣй добръ както въ Европа: тука е крива природата че е надарила дядо Оджакъ съ единъ умъ достоеенъ за воловаръ а нѣ за правовѣдецъ.

— Извѣствятъ че чумата са явила въ Персія. Царѣтъ и министрити избѣгали по горити. Гладѣтъ правялъ сжщо тѣй голѣми опустошенія въ тѣзи царщина.

— Онзи день, въ недѣля, са захванахъ испитаніята на ученицити отъ училището на Благодѣтелното Братство «Просвѣщеніе» въ Тагавла. Отговорити были доста удовлетворителни.

— Вчера Великіятъ Визиръ захвана да прѣйма дипломатическото тѣло въ еяліята си на Бебекъ, и днѣсъ той ще отиди на В. Порта за да поѣме пакъ високити си служби.

Споредъ телеграфическити извѣстія, житата отсѣжнували отъ день на день въ Европа.

— «Тюрки» са спрѣ за три мѣсеца отъ царското правителство по слѣдствие на обнародваніето на единъ членъ подъ заглавіе: «Ислямѣтъ и Папата.»

— Прочитамъ въ Курріе д'Орянъ: «Единъ бунтъ избухна въ Скутари (Албанія). На 18 того чаршіята и дюкенити са затворихъ. Му-сулманскити населенія, водени отъ фанатичи, са въорѣжихъ и искахъ унищоженіето на сѣка нова реформа. Трима началници отъ бунгѣтъ, му-сулмани, са запрѣхъ; нѣ народа ги истръгна отъ рѣцети на съдѣтити.

— Прочитамъ въ сжціятъ вѣстникъ: Прѣймани важни новини отъ Курдистанъ: Повече отъ сто-тина села са изгорихъ отъ бунтовницити; жетвити сжщо тѣй са направихъ на прахъ и пепель. Братіята Абдулъ-Керимъ, Абдулъ-Резакъ и Ферканъ паша сж началницити на възстаніето.

— Френската комисія върху прѣустройстеото на войската прѣбла новити основи на войскаіятъ законъ който обевява задѣлжителна службата въ войската отъ 20 до 40 години; войскарити които сж подъ знамити не ще могатъ вече да гла-соподаватъ.

ИЗВѢСТІЕ. На 8 того мѣсеца дѣдохмы съ наша подписка на С. Ц. три отворени бонове за по 50 блѣ меджидіета, отъ които единѣтъ ще се заплати на падежа си, а другытъ два не ще се заплатятъ, по причина че противъ тѣхъ сж са платили на притежателя илѣ около 70 блѣ меджидіета, за туй са извѣстява на публиката че като ни са представятъ не ще платимъ за тѣхно издѣлженіе друго освѣнъ около 30 бели меджидіета.

Н. Геновичъ.